

Caiguda de *-d-* intervocàlica a *neboda* (ALDC, III, 513. La *neboda*)

Neboda (var. dim. *nebodeta* 124) és el nom general per a designar la ‘filla d’un germà o una germana’; procedeix del llat. vg. NEPOTA, format sobre el masculí NEPOTE (NEPOS, NEPOTIS), que s’aplicava tant al ‘nét’ com al ‘nebot’ (com l’it. *nipote*, que té els dos significats) i que va substituir el llat. NEPTIS ‘néta’ i ‘neboda’, canviat en NEPTA, origen del cat. *néta*, cast. *nieta* i gall. i port. *netá* –potser a partir dels der. NEPTICULA, NEPTILLA, que, pel seu caràcter dim., s’haurien desviat cap a ‘néta’.

Considerem aquí el tractament de la *-d-* (< -T-) pronunciada generalment aproximant ([ð]) però realitzada també

ocasionalment com a oclusiva ([d]); en l’alacantí, es registra la seva caiguda, *neboa*, d’època moderna, coincidint amb l’emudiment de la *-d-* de *didal* (veg. *PALDC*, II, mapa 119); en l’alg. *nebo[r]a* 85 ha tingut lloc l’acostumat rotacisme de la *-d-* intervocàlica (cf. *diral* ‘didal’, *burel* ‘budell’, etc.).

Sobrina, manlleu castellà, prové del femení del llat. SOBRINUS, que primer designava el fill (o la filla) del cosí i després, quan (CONSOBRINUS) PRIMUS va donar *prima* (*prima* [f.]), aquell va desviar-se cap a ‘nebot, neboda’.

Neboda és el mot normatiu.

